

zřetelem na částku 140 Kč, nedosahující peníze potřebného ku zločinu podle § 183 tr. zák., pouze přestupku podle § 461 tr. zák.

Leč ani závadné padělání stvrzenek nelze považovati za úplně bez-trestné. Neboť stvrzenka poštovního úřadu šekového, podpisem úředníka a razítkem poštovního úřadu opatřená, je veřejnou listinou i v části vyplněné stranou (sb. n. s. č. 2373). Poněvadž však podle rozsudko-vého zjištění obžalovaný paděláním stvrzenek zamýšlel pouze vzbuditi dojem, že svěřené peníze řádně poště odvedl, tudíž nejednal v poškozova-cím úmyslu v § 197 tr. zák. předpokládaném, zakládá jeho jednání ob-jeektivně toliko skutkovou podstatu přestupku podle § 320 písm. f) tr. zák. V obžalobu dané jednání obžalovaného tvoří proto jen skutkovou podstatu přestupku zpronevěry podle § 461 tr. zák. v souběhu s přestup-kem podle § 320 písm. f) tr. zák. Odsouzením pro zločin podvodu podle §§ 8, 197 a 199 d) tr. zák. stala se proto obžalovanému křivda, takže bylo postupovati podle § 290 tr. ř. Než zrušovacímu soudu nelze rozhod-nouti ihned ve věci samé, poněvadž dlužno řešiti ještě otázku subjektiv-ního zavinění jak ve směru přestupku podle § 461 tr. zák. tak i podle § 320 f) tr. zák. Nejsouť v rozsudku zejména obsažena zjištění, jež by opodstatňovala subjektivní zavinění podle § 461 tr. zák., totiž vědomí obžalovaného o hmotné bezprávnosti zadržení nebo přivlastnění si svě-řených peněz. Ježto se tudíž nelze obejít bez nového hlavního přeli-čení, bylo po rozumu § 5 novely ku tr. ř. za souhlasu generálního pro-kurátora ihned v neveřejné poradě rozsudek zrušiti a věc vrátiti k no-vému projednání na příslušný nyní okresní soud.

Čís. 3124.

V pouhém ohlášení zmateční stížnosti není ještě obsažena žádost za opis rozsudku; tato žádost musí býti výslovně projevna. Žádost o ustanovení obhájce chudých se neprodlužuje zákonná lhůta k provedení zmateční stížnosti (§ 6 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Zm I 153/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném za-sedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. ledna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný nežádal při ohlášení zmateční stížnosti dne 21. ledna 1928 o doručení opisu rozsudku. V pouhém ohlášení zmateční stížnosti není ještě obsažena žádost za opis rozsudku; tato žádost musí býti vý-slovně projevna. Osmidenní lhůta k provedení zmateční stížnosti běží podle § 285 tr. ř. jen tehdy od doručení opisu rozsudku, když zaň stěžo-vatel žádal před ohlášením nebo při ohlášení zmateční stížnosti, kdežto jinak běží tato lhůta již ode dne ohlášení. Podle § 285 tr. ř. končila tudíž lhůta k provedení zmateční stížnosti 30. ledna 1928 (29. ledna byla ne-

děle), takže její provedení dne 21. února 1928 stalo se opožděně. Žádostí o ustanovení obhájce chudých k vypracování zmateční stížnosti nebyla zákonná lhůta prodloužena (§ 6 tr. ř.). Při ohlášení zmateční stížnosti nebyl žádný z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. vypočtených ani výslovně ani zřejmým poukazem uveden. Bylo proto včas ohlášenou, avšak opožděně provedenou zmateční stížnost zavrhnouti podle § 4 čís. 1. novely ku tr. ř. již v zasedání neveřejném, když tak po rozumu § 1 čís. 2 téže novely neučinil již soud první stolice.

Čís. 3125.

Okolnost, že senát, který se usnesl o podmíněném odsouzení (§ 7 odst. druhý zákona o podmíněném odsouzení) byl z části jinak obsazen, než senát, který vynesl rozsudek, nezakládá zmatek (čís. 1 § 281 tr. ř.).

Je věcí volného uvážení soudu, zda jest ještě konati nebo doplniti šetření dříve, než se rozhodne o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Zm II 433/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 4. července 1927, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném odkladu výkonu trestu uloženého rozsudkem téhož soudu ze dne 22. března 1926.

Důvody:

Usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 4. července 1927, jímž bylo rozhodnuto podle § 7 (2) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. o podmíněném odsouzení Marie K-ové, Jana H-a a Aloisa H-a, napadá Jan H. zmateční stížností z důvodů zmatku čís. 1 a 5 § 281 tr. ř. Důvodu zmatku čís. 1 § 281 tr. ř. dovolává se zmateční stížnost bezdůvodně, neboť nedovozuje, že nastala některá z podmínek pro uplatňování tohoto zmatku tam stanovených, nýbrž namítá toliko, že senát, který se usnesl o podmíněném odsouzení, byl z části jinak obsazen, než senát, který vynesl rozsudek. Tato okolnost nezakládá však zmatek podle čís. 1 § 281 tr. ř. ani jiný zmatek. Zmateční stížnost přehlíží tu ustanovení § 6 nařízení vlády republiky Československé z 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n., podle něhož veřejné sedění podle § 7 zákona o podmíněném odsouzení provede soud podle možnosti ve stejném složení, jak se byl usnesl na rozsudku. Toto ustanovení je v souladu s trestním řádem, který také v případě § 349 tr. ř. vyžaduje totéž obsazení senátu jen podle možnosti. Dovolávaným zmatkem podle čís. 5 § 281 tr. ř. nenapadá zmateční stížnost žádný ze skutkových předpokladů právního závěru nalézacího soudu, jež by bylo lze napadnouti důvodem zmatku čís. 11 § 281 tr. ř., nýbrž vytýká usnesení vadu vnitřního rozporu, jež prý spočívá v tom, že si nalézací soud vyhradil vynesení rozsudkem rozhodnutí o podmíněném odsouzení jen prý proto, že zpráva o pověsti stěžovatele nebyla po ruce, čímž dal prý na jevo, že jsou u stěžovatele dů-